

Kahánek

Brontosauři

1. Obrisy domů ztrácí stín, po loukách bloudí mlhy dým
a z černých krovů větví hvězdy chtěj' jít k nám,
tak ještě pod zadek si dát pár dek, co v noci budou hřát,
a za ruku tu svou, bez níž by stejskalo se, až začnete hrát.

2. Podivná vůně z blízkých chat, dřevo je krása, co máš rád,
když smůla z ulomených větví zdobí kmen,
do láhve z limonády dát něco, co zmírní žízeň, hlad,
a za ruku tu svou, bez níž by stejskalo se, až začnete hrát.

R: Písnička je lék, člověk by povstat chtěl a smeknout,
když doba na kahánku pláče smutek má,
čistá jak studánka, když zní, nocí když rozhněvaně hřmí,
a vůbec nejhezčí je, když smíchem zazvoní.

3. Naposled podívat se jsou mámy, zda děti ještě spěj',
ještě se marně ladí, však taky ne moc,
a pak už cosi uvnitř rozplyne se, jen oči hledaj' dál,
tam v ohni kdesi uprostřed je všechno, co sis odjakživa přál

.

R:

R: